demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Catalunya,23de Febrer de 1978. Redacció i Administració: c/ Trafalgar, 10-2º, 2ª

LLIGA COMUNISTA REVOLUCIONÀRIA (unificada amb la LLIGA COMUNISTA) Quarta Internacional. nº 16

A partir del 25 de febrer, en qualsevol moment es pot convocar el Consell de Guerra a "Els Joglars"

(1) [redacted], DIADA PER LA LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ

– Ja hi ha un acord dels partits obrers i les centrals sindicals.
– El dia 1 de març podria ser la data d'una mobilització que no pot aturar-se fins asolir la retirada del procés.

Escrivim aquestes ratlles poques hores abans de que aquest periòdic surti al carrer, just quan acaba de finatlitzar una reunió de partits i sindicats, amb l'acord unànim de impulsar, la setmana que vé, una "diada per la llibertat d'expressió". Aquest acord ha estat el resultat d'un seguit de reunions (bàsicament les tres últimes: dissabte 18, dimarts 21 i dimecres 22 de Febrer) promogudes pel "Comité de Solidaritat amb Els Joglars", l'organisme unitari d'artistes i treballadors del espectacle, sorgit de les assemblees al Diana, a rel de la detenció d'en Boadella. A la darrera reunió hi foren representades totes les centrals sindicals (CC.OO., CNT, CSUT, UGT, USO i SU), els partits obrers (PSC, PSUC, ORT, MCC, PTE, BR, la L.C.R. i altres), així com organitzacions de joventut, el Front d'Alliberament Gai i, també, l'ERC. L'acord es concreta en una "crida", que planteja explicitament la necessitat de fer assemblees i aturs als llocs de treball i de recolzar tot tipus d'actes per la llibertat d'expressió. Encara hi han coses en l'aire, que es precisaran el dijous 23, com és ara la data concreta d'aquesta diada, encara que sembla quasi segur que es fixarà pel dimecres 1 de març. De tota manera el primer pas, decisiu en la unitat obrera front a la repressió, està donat.

UN CAMI DIFICIL PER A UN ACORD MOLT IMPORTANT

El dissabte 18, el Comité de Solidaritat amb Els Joglars presentà una proposta que, bàsicament és pot sintetitzar en 3 punts: a) fer de la setmana del 19 al 25, una setmana d'explicació i sensibilització de la població, que culminaria amb l'acte al Parc Güell el diumenge 26; b) convocar pel dilluns 27 una **Diada de lluita** per la llibertat d'expressió; c) fer un miting massiu el dimarts 28, que servís per a treure'n un balanç i donar noves perspectives. La proposta rebé, entre altres, la nostra incondicional adhessió, a la vegada que plantejavem la necessitat de centralitzar les diverses accions de la diada amb una convocatòria de manifestació pel vespre. Aquesta proposta es va veure desestimada a causa de l'actitut dels partits obrers majoritaris (PSC-PSOE-PSUC) que, en tot moment, s'han oposat a parlar de diada "de lluita", de "vaga general", i a plantejar-se la convocatòria d'una manifestació. Tanmateix, hem arribat a la situació actual en la que han tingut d'acceptar la convocatoria d'una "diada" abans del Consell de Guerra, precedida de dos actes importants: el divendres 24 a les 8 del vespre a les Cotxeres de Sants i el diumenge 26, a les 12 del migdia, al Parc Güell.

L'evolució dels acords no és aliena al manteniment de propostes fermes i coherents per part d'alguns partits obrers (el grup dels que han signat l'acord constitucional del que parlem a la pag. 2 i altres), però, bàsicament, es deu a una pressió de base a les empreses, els barris i la universitat, on tothom veu com s'acosta la data del procés i com cal iniciar, abans, una ofensiva per aturar els peus al mateix aparell judicial que, fa quatre anys, posà fi a la vida d'en Puig Antich. Així, no és gens extrany que, ja el mateix dissabte 18, CC.OO., es comprometés a dur a terme una campanya de premsa, a promoure envios massius de telegrames a Capitania i a impulsar actes al carrer des d'el seu Sindicat de l'Espectacle. Com tampoc ho és que, aramateix, les centrals manifestin que "estarien disposades" a

segueix a la pag. 3

PER UNS AJUNTAMENTS CATALANS I AL SERVEI DELS TREBALLADORS: ORGANITZAR LA BATALLA CONTRA EL PROJECTE DE LLEI MUNICIPAL DEL GOVERN

Aquesta mateixa setmana la comissió corresponent de les Cortes inicia la discusió sobre el projecte de llei electoral municipal elaborat per la UCD i que, d'entrada té el suport del PSOE i del PSC. El projecte de llei, que será debatut pel procediment d'urgència, és clarament antidemocràtic i anticatalá: la "ley de régimen local" elaborada per les Cortes franquistes es manté pràcticament inalterada i, amb ella, el batlle segueix sent un delegat del govern en els municipis, l'estructura imposada de les diputacions "provincials" continua, les finances municipals segueixen en mans del govern, que, a través dels governadors civils pot anul.lar qualsevol acord dels consistoris. D'altre banda, el projecte de llei electoral segueix privant del vot a la joventut, imposa una fiança de 5.000 ptes. pels candidats, impedeix qualsevol coalició electoral si aquesta no es feta a nivell de "província", consagra la tristament famosa "regla d'Hont" per la contabilització dels vots, sempre que aquests superin el 5% del total, planteja l'elecció dels batlles sobre la base única de la llista més votada... i, el que és potser més important, nega a la vegada qualsevol autonomia municipal i la sobirania nacional de Catalunya a elaborar la seva pròpia vida municipal per mitja d'una llei municipal sorgida del Parlament de Catalunya. Finalment, el projecte de llei permet continuar jornant les eleccions municipals fins que li convingui al govern Suárez.

L'INTERÈS DE LA BURGESIA

A nosaltres ens sembla evident que tot això no es gens ni mica casual, sinó que respón a raons i interessos de fons de la burgesia i del seu representat privilegiat, la UCD. Els capitalistes espanyols i els seus germans a Catalunya, tenen por de les eleccions municipals, por d'un triomf clar dels partis obrers a tota la península, por de que els nous ajuntaments puguin ser un arma al servei de les lluites de la classe obrera i el poble, por de que la batalla electoral i el seu resultat dongui molta més força a la reivindicació nacional a Catalunya. Per això van ajornant la data de les eleccions, per això mantenen la "ley de régimen local", per això intenten aprovar aquesta llei.

Però aquesta política antipopular té també un preu per a la burgesia, un preu que cal fer-li pagar molt alt: la paralització o la degradació de la vida municipal arreu de Catalunya, on la voluntat popular i la força incontestable de les organitzacions obreres entra en conflicte quotidianament amb els consistoris enquistats de franquistes i la

segueix a la pag. 2

Del 27 al 5

UNA SETMANA CONTRA LA CRISI

Dilluns dia 27 comença la setmana de solidaritat amb les empreses en crisi convocada per la Coordinadora del mateix nom tal com informavem al DEMÀ nº 14, i recolzada per centrals sindicals (CC.OO., CSUT, i malgrat que no signen el manifest, CNT i AOA) i diferents partits (OCE-BR, LCR, MCC, PCT ja s'han manifestat en una taula celebrada fa uns dies, i segurament també OIC, ORT, etc.)

La campanya s'obre amb una roda de premsa en la que s'explicaran els objectius de la setmana i seguirà amb la difussió massiva de cartells i manifestos, amb mítings i actes populars descentralitzats, com els previstos al Poble Nou i a la zona Centre. Pel divendres dia 3 de març s'ha planificat una manifestació a les 7,30 de la tarda en un lloc a concretar, i pel diumenge dia 5 un míting final de campanya a les Cotxeres de Sants.

El Manifest aprovat, després de certs estires i arronses a l'hora de citar pel seu nom el Pacte de la Moncloa i les mides concretes que comporta –a la qual cosa s'oposàven els respresentants del PSUC membres de CC.OO., mentres que la CSUT acceptava no incluir-ho en nom del "combat unitari"–, assenyala que és el Govern el principal responsable de la situació al fer-se obertament protector dels interessos del gran capital. I la seva crida és clara:

"Cridem a unir-se per a defensar els interessos populars a tots els parlamentaris d'esquerra, als partits d'esquerra i especialment a tots els treballadors i a les seves organitzacions sindicals i populars.

– Els cridem també a lluitar perquè els treballadors no tinguem de suportar crisis que no hem provocat.

– **Convoquem doncs a tot el poble a sumar-se a la setmana de lluita contra la crisi**, per a manifestar públicament el nostre rebug a la situació actual i per a exigir solucions favorables als treballadors."

"En la lluita contra els tancaments d'empresa, els expedients de crisi, per un lloc de treball per a tots, concretem els següents objectius principals:

1/ Dret dels treballadors a la informació de la situació de la empresa, tenint tant ells com els seus assesors possibilitat d'accés directe a les fonts d'informació.

2/ Control de l'empresa pels treballadors en tots els casos de suspensió de pagaments o expedients de crisi.

3/ Garantia del sou per part de l'Estat, en un plaç no superior a 15 dies des de la seva solicitud, en cas de que els empresaris no el facin afectiu.

4/ Intervenció de l'Estat a les empreses en crisi, per assegurar els llocs de treball, en funció de la situació concreta de cada empresa o sector,

– mitjançant la concessió de crédits suficients per a la petita i mitjana empresa, a partir dels fons propis de l'Estat o les Caixes d'Estalvi.

– mitjançant la nacionalització d'empreses importants pel pais per les seves característiques econòmiques i socials.

– mitjançant l'exigència d'inversió als empresaris que puguin fer-ho.

5/ Exigència de fortes responsabilitats penals als empresaris que per descapitalització, mala gestió i altres interessos particulars deixen els treballadors sense els seus llocs de treball.

6/ En darrera instància, carnet d'atur al 100% del salari real i indefinit als treballadors en atur involuntari.

Control de les oficines de colocació per les centrals sindicals."

La batalla està doncs plantejada, i ningú no pot escaquejar-se'n. Totes les centrals sindicals, els partits obrers tenen el deure de recolzar incondicionalment la setmana de lluita, seguint l'exemple de les centrals i els partits que ja s'han repartit les diferents zones per a la campanya d'agitació. La lluita de la "Coordinadora d'empreses en crisi" no pertoca només als companys afectats, sinó que servirà de "test" de cara a la prova de forces que significa amb la burgesia i el seu Govern. Es tracta d'una batalla fonamental contra l'atur i la desmoralització que aquest comporta per a la classe obrera

Treballadors, treballadores:

– TOTS AMB LA COORDINADORA DEL 27 DE FEBRER AL 5 DE MARÇ!

– NO ALS EXPEDIENTS DE CRISI!

– NO AL TANCAMENT D'EMPRESES!

– NACIONALITZACIÓ SOTA CONTROL OBRER DE LES QUE PATEIXIN CRISI!

– DIFONGUEM LA LLUITA DE LA COORDINADORA!

– ASSISTIM A LA MANIFESTACIÓ DEL 3 I AL MITING DEL 5!

– LA UNITAT OBRERA VENCERÀ! ■

Pep Roca

(1) Dilluns 27 fou una proposta inicial. Com ja informem a aquesta mateixa plana, sembla que quedarà pel 1 de Març. Ens vam precipitar a fer els titulars. Dispenseu-nos.

vé de la portada

corrupció i especulació feta norma de cada dia.

CAL LLUITAR,
CAL MOBILITZAR-SE

Els partits obrers majoritaris semblen més interessats en passejar-se pels corredors del Congrés de diputats que no pas en menar endavant una lluita real contra l'aplaçament de les eleccions municipals i contra els actuals ajuntaments. El cas del socialistes sembla fins i tot més escandalós: de fet han acceptat l'essencial del projecte de llei electoral de la UCD sense esmenes de fons. Algunes forces obreres de Catalunya, de la mateixa manera que ja s'ha fet a Biscaia (1) i a Sevilla, intenten d'arribar a acords per tal d'organitzar una batalla unitària contra el projecte governamental de llei municipal i per la convocatòria immediata d'eleccions municipals. Es tracta d'una batalla molt important i molt urgent: el govern i alguns partits intenten aprovar la llei municipal gairebé d'amagat i cal sortir al pas d'això ràpidament. Cal un acord molt ampli de les forces obreres en el seu conjunt, capaç de forçar la participació del PSUC en el combat unitari i de fer cambiar les opcions dels "Socialistes de Catalunya" sobre el tema. Per això cal portar el debat en el sí de les Centrals Sindicals de classe, trencant amb la falsa idea de que els/les treballadors/es organitzades en elles no tenen res a dir sobre els problemes municipals. Cal, també i amb urgència, fer pronunciar les Associacions de Veïns arreu del país: elles són les primeres interessades en una normativa electoral clarament democràtica i que parteixi de la sobirania de Catalunya per organitzar la vida municipal com el seu poble vulgui. Cal portar el debat a tot el poble per facilitar el procés de mobilització per uns Ajuntaments catalans, de vida democràtica i al servei dels treballadors. Per a fer tot això les properes setmanes són, han de ser, decisives. Per això fem una crida a totes les forces polítiques obreres, les citades més amunt, i totes les que com MCC, OIC, PTE, PSAN, PTC, AC, POUM, PCT, Col.lectiu per l'unificació marxista, OCE (BR), ORT... volen també assegurar una veritable democràcia en el si dels municipis, a endegar sense esperar ni un sol dia més, aquest combat arreu de les comarques de Catalunya. ■ Joan Font

(1) A Biscaia participen ANV, HASI, LKI (LCR), OCE-BR, PCE, PSP, LAIA, ESB i el moviment de batlles de Vergara.

Majoria obrera als ajuntaments ...o bipartidisme?

La setmana que ve comença una campanya unitària

PER UNA CONSTITUCIÓ QUE RECONEGUI TOTES LES LLIBERTATS

ELECCIONS IMMEDIATES AL PARLAMENT, PER A FER L'ESTATUT

La propera setmana es donaran a coneixer els acords unitaris presos per sis partits a nivell de Catalunya. Els acords es concreten en un programa de 8 punts, mena de denúncies i exigències front al projecte de Constitució que ben aviat es començarà a discutir a les Cortes Espanyoles.

L'elaboració d'aquest programa ha estat el fruit de llargues reunions, fins arribar a un acord, en les que hi ha han participat la Organització d'Esquerra Comunista (OIC), el Moviment Comunista de Catalunya (MCC), l'Organització Comunista "Bandera Roja" (OC-BR), el Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN), el Partit Comunista dels Treballadors (PCT) i el nostre partit, la Lliga Comunista Revolucionària (LCR-IV Internacional).

D'entrada ja s'adverteix que la campanya està impulsada per les principals forces que, a les eleccions del 15-J, van constituir les candidatures de la CUPS i el FUT, així com un sector dels que van propugnar el boicot davant la manca de condicions democràtiques. Ara mateix, ja podem dir que la campanya vol anar molt més lluny d'una denúncia testimonial i que creiem que pot convertir-se en un important element de mobilització. Amb tota seguretat, podem adelantar que la campanya inclourà la difussió dels punts del programa mitjançant la premsa i tots el mitjans de comunicació, xerrades i mítings per barris i comarques i una recollida massiva de signatures per un document que reproduim més abaix. Possiblement es podrà aconseguir que la sensibilització agafi l'envergadura suficient com per a poder pasar a formes superiors de mobilització com són els mítings centrals i les manifestacions.

UNA CAMPANYA
ESTRETAMENT LLIGADA AMB
LES ASPIRACIONS POPULARS

Tots els partits que impulsen la campanya semblen coincidir en que els dos aspectes amb els que hem encapçalat aquesta crònica seran els fonamentals per aconseguir conectar l'oposició global al projecte de Constitució amb les mobilitzacions que es duran a terme en les properes setmanes per a respondre als atacs més escandalosos del govern UCD contra els drets democràtics conquerits amb la mobilització. Una Constitució que reconegui totes les llibertats, aquesta és la conseqüència lògica de la lluita d'aquest moment, per la LLIBERTAT D'EXPRESSIÓ molt particularment contra el Consell de Guerra als Joglars i també contra el procesament del director i els col.laboradors de la revista SAIDA per defensar la República. **Fer i aprovar l'Estatut a Catalunya, mitjançant eleccions immediates al Parlament de Catalunya,** apareix cada dia més com la única alternativa al projecte UCD de condemnar-nos a un estatut retallat mitjançant l'aprovació d'una Constitució que nega el dret d'autodeterminació i deixa ja establertes les competències autonòmiques.

Així ho entengueren els nombrosos assistents al míting de l'Entesa que aplaudiren a en Benet quan afirmà la necessitat de la mobilització. Però la campanya de l'Entesa està fent masa concessions a la burgesia (imposició per part de CDC de que es retirés l'eslogan "Per una Generalitat democràtica", supeditació de la lluita als resultats del debat constitucional, etc.) per a ser capaç d'imposar a Madrid la sobirania nacional de Catalunya. A dins de les mobilitzacions que promogui l'Entesa i al voltant de la preocupació del nostre poble "perquè no ens retallin l'Estatut" aquesta campanya demanant Eleccions al Parlament pot suposar una nova i més amplia via de mobilització unitària sense supeditar-se a les limitacions de CDC o de la Generalitat d'en Tarradellas.

Pere Puig

RECLAMEM:

1. La incorporació dins del text constitucional del DRET A L'AUTODETERMINACIÓ de les nacions o nacionalitats que avui forman part de l'Estat espanyol.

2. Que l'Estatut de Catalunya sigui elaborat per un PARLAMENT DE CATALUNYA especialment elegit per aquesta tasca, i plebiscitat sobiranament pel poble català abans d'anar a Madrid.

3. Que les lleis elaborades pels PARLAMENTS AUTÒNOMS no puguin ser vetades pel Govern de l'Estat, i conseqüentment que sigui suprimit l'article 143 del projecte de Constitució.

4. El dret a col.laborar i federar-se els territoris autònoms quan així ho decideixin, sense necessitat d'autorització per part de les Corts, deixant així la porta oberta, entre d'altres, a la federació dels Països Catalans (Catalunya, País Valencià, Illes). Conseqüent supressió de l'article 130.

5. Que la Constitució garanteixi igualment el dret al divorci per acord mútu o per iniciativa de qualsevol de les parts, així com el dret de totes les dones a decidir lliurement els fills que volen tenir i per tant el lliure accés als mitjans de control de natalitat i a la interrupció de l'embarás a càrrec de la Seguretat Social.

6. El garantiment plé i permanent de tots els drets sindicals dels treballadors. Dels drets de la joventut, aplicant de manera immediata la majoria d'edat als 18 anys. El reconeixement plé de les llibertats democràtiques als soldats, militars i funcionaris.

7. Que la sobirania correspongui sols al poble. Per tant rebutgem explícitament l'otorgament que l'article 10 del projecte fa a les Forces Armades de garantir l'ordre constitucional.

8. Davant l'establiment de la Monarquia i les seves atribucions per sobre del exercici de la sobirania popular, reclamem que sigui sotmesa a plebiscit popular, de forma separada de la resta de la Constitució, la forma d'Estat, entorn de la pregunta MONARQUIA O REPUBLICA?. ■

Un document del Comité Universitari de la L.C.R.

BASES PER UN ESTATUT DE LA UNIVERSITAT DE CATALUNYA

El recanvi de les estructures i el funcionament antidemocràtic heretats del franquisme per la Universitat, constitueix una aspiració amplament sentida pel moviment universitari. La reivindicació, a la quasi totalitat dels Districtes de l'Estat, de celebració de Claustres democràticament elegits i amb plena sobirania per la definició dels Estatus universitaris; la seva concreció pràctica, més o menys limitada allà on el pes dels partits obrers majoritaris com a factor fonamental ho ha permés —es el cas de la Universitat Central de Barcelona— i, d'altra banda, les limitacions introduïdes del govern (no reconeixament de la seva legalitat "oficial", perllongament de bell nou dels "Estatutos Provisionales"...), posen a l'ordre del día la necessitat de definir de forma ben precisa les condicions i objectius a assolir per tal que els Estatuts d'Autonomia responguin veritablement als interessos actuals i futurs dels estudiants i treballadors de la Universitat.

Tanmateix, això no es pot entendre com una qüestió aïllada ni com un fí en sí mateix, del moviment universitari: la necessitat de donar impuls a la lluita per la democràcia, front a la intervenció del govern, es combina a la Universitat amb la exigència d'una ressolució positiva de les reivindicacions dels estaments, les quals, ben al contrari de veure's satisfetes, s'agreugen dia a dia. I aquesta lluita del moviment universitari té un lloc comú amb la de la resta del moviment de masses davant els atemptats contra la llibertat, la degradació de les condicions de vida i treball, i per la conquesta dels drets nacionals de Catalunya. És des d'aquest punt de vista que els revolucionaris definim la nostra proposta de bases per l'Estatut de la Universitat de Catalunya.

Per un Estatut que reculli les reivindicacions actuals del moviment universitari, la derogació de tota legislació selectiva i repressiva de la Universitat, la supressió dels privilegis del professorat numerari, establint **un únic estatut d'aquest estament** i la seva elaboració democràtica, i defineixi el dret del P.N.D. (Personal no Docent) a la elaboració del seu propi estatut.

- Un Estatut que estableixi el plé exercici de les llibertats democràtiques a la Universitat, que trenqui amb l'aparell acadèmic franquista, establint l'elecció democràtica i directa de tots els òrgans i la substitució de rectors i degans per òrgans col.legiats i executius.
- Un Estatut per una **única Universitat de Catalunya**, promulgat per un Claustre General de les actuals Universitats que, fent front als intents centralistes i de privatització, obre el camí per inserir la Universitat a Catalunya proclamant **la oficialitat del català**, posant les mesures adients per tal de garantir el seu ensenyament i preservar els drets de les minories lingüistiques, i lligant el seu contingut a la realitat nacional, en un veritable acte de lluita pels drets de Catalunya i solidari amb els de la resta de l'Estat.
- **Un estatut d'autonomia** que defineixi de manera ben clara les relacions de la institució amb la societat, preservant el dret de la Universitat a la direcció dels assumptes que li són propis, obrint els seus òrgans de govern a la participació dels organismes del moviment obrer i popular, **rebutjant tota ingerència de capitalistes i l'Estat burgès**, així com tota mena d'organismes per damunt dels òrgans universitaris, i, en definitiva, reservant únicament al **Parlament de Catalunya** la fixació de pressupostos i política educativa, amb dret al vet universitari.

Tanmateix, els revolucionaris no ens fem cap il.lusió d'una possible transformació de la Universitat que la possi al servei de la majoria de la població, mentre perssisteixi el domini del capitalisme.

Aquestes mesures han de permetre la lluita del moviment universitari, en les millors condicions possibles, per una **Universitat pública, laica, gratuïta, oberta als treballadors i treballadores**, i alhora, han d'expressar la voluntat d'una transformació radical de llurs funcions i de les relacions que dintre d'ella s'estableixin: **per la plena autonomia dels departaments, per la supressió dels actuals sistemes de docència i d'evaluacions, per la plena llibertat de la pràctica pedagògica i la investigació, per l'elaboració autònoma i democràtica dels plans d'estudi i la supressió dels continguts reaccionaris, acientífics i masclistes.**

En aquest sentit, els estatuts han de recollir el dret de les i els universitaris a constituir **Comissions de Control i investigació** de tots aquells aspectes necessaris per preservar i avençar en la defensa dels seus interessos.

Fer possible tot això, requereix l'actuació unida dels universitaris i les universitaries, i entre ells, la de totes les forces polítiques i organitzacions de la classe obrera: vacil.lar en aquesta unió, ajornar o ignorar aquest camí, només pot significar l'èxit de la única possible política de la burgesia: **la del classisme, la degradació i la misèria que no ens són gens desconegudes.** ■

JOSEP M. TUR

solicitar autorització per una manifestació. I és que les direccions sindicals cerquen un equilibri entre la política dels partits reformistes i les exigencies de la base.

Una dada que ens sembla esclaridora és l'absencia de les reunions de qualsevol partit burgés important (no sols l'UCD, sino tampoc UDC, EDC, CDC). Sembla que, quan la cosa va de valent, ja s'han acabat els temps en que aquest "senyors" es presentaven (i eren admessos) a les reunions, per tal de retrasar i aigualir els acords, Ja era hora de que quedés ben explicit a on està cada un i es veiés clar com **tota** la burgesia –per molt catalana que es vulgui– recolza la política repressiva de la UCD i sols els treballadors i el poble estan disposats a lluitar per **totes** les llibertats.

QUE FER?

Els Joglars han estat procesats per una representació teatral, "La Torna", que girava en torn de l'ignominiós assassinat d'en Salvador Puig Antich. Per una amarga ironia del destí, el record de la mort d'en Puig Antich, ens torna avui a la memoria, amb una força inusitada. I no és tant sols l'argument de "La Torna" el que ens hi fa pensar, son (com a minim) dues coses més. En primer lloc, no podem oblidar (ja ho hem dit) que Els Joglars es troven davant dél mateix aparell judicial que el jove anarquista català al qui rendien justicia i homenatge amb la seva representació. Aquest cop no es demana pena de mort. Però, una vegada més, l'exercit espanyol es disposa a jutjar i condemnar actes totalment civils i amb l'agravant de que, en aquest cas, l'exercit és alhora jutge i part. En segon lloc, perquè mai hem pogut oblidar que, entre tots i totes, haguessim pogut salvar la vida d'en Puig Antich (com ho varem fer amb els del procés de Burgos) si hi hagués hagut, **abans**, la suficient mobilització.

L'argument del PSUC i el PSC-PSOE, vol oblidar aquella tràgica lliçó. Ens diuen que aquest procés contradiu els acords de La Moncloa i que, en vigilies de la Constitució, no hi ha que enfrontar-se amb els "poders fàctics". Peró, ells mateixos es contradiuen, perquè no sols no s'atreveixen a repetir alló (que ja ningú hi creu) de que "s'apliqui el Pacte de la Moncloa", sino que tampoc poden amagar que el projecte de Constitució de la UCD no fa sino consagrar les prerrogatives dels "poders factics" i, concretament, de l'exercit. En definitiva, tant "provocador" per a l'exercit és un recital com el que hi hagué a Montjuic, que una jornada de vagues amb manifestació. La diferencia està en que la segona opció es pot "embalar" i dur al govern UCD a la crisi, engegant en orris el "compromís constitucional".

Per a nosaltres, per a la L.C.R., l'opció és molt clara. Aquest procés (com tants altres fets) és la comprobació palpable de a on ens porta la contemporització amb la UCD' amb un govern que és el maxim responsable d'una reducció sistemàtica dels drets democràtics. Per la llibertat d'expressió, per la llibertat d'en Boadella, d'els Joglars, d'els de SAIDA, de tots els soldats i periodistes afectats per la repressió..., en definitiva, **per la llibertat**, cal una lluita ferma i massiva. Cla plantejar-se seriosament la convocatoria de diades de lluita amb crides de vaga general, y de manifestació, que avui (amb Juan Carlos) com ahir (amb Franco) és la forma de lluita capaç de fer recular a la repressió. I si amb l'empenta per alliberar a Els Joglars donessim un cop de mort al govern Suarez, tant de bó La llibertat hauria donat un gran pas endavant i estariem més a prop d'arrabassar la crostra franquista, que encara recobreix el pais. ■

P.P.

CAP A UN NOU CONVENI PROVINCIAL DE LA CONSTRUCCIÓ DE BARCELONA

Mentres, continua la lluita de "Construcciones Padrós"

El proper 31 de Març finalitza l'actual conveni de la construcció de la provincia de Barcelona. Ens trobem davant d'una negociació que es preveu difícil. I hi ha dos motius fonamentals per afirmar això. En primer lloc es probable que tant el PSUC com el PSC-PSOE mantinguin que la negociació ha de fer-se dins el marc dels acords de la Moncloa. De fer-se així els nostres salaris, que a la revisió d'abril s'incrementaren en un 9,2% i a l'octubre en un 13,4%, aquest any només es podràn augmentar com a màxim un 22%. Es a dir, tinguent en compte que el cost de la vida ha pujat aproximadament un 30%, perdem un 7,46% del nostre poder adquisitiu.

Serà precís lliurar una batalla perque aquest "tope" de la Moncloa sigui sobrepassat, convencent al conjunt d'afiliats de les centrals sindicals que cal arraconar acords com els de la Moncloa. I presentar una plataforma reivindicativa d'acord amb els nostres interessos.

En segon lloc, després de les eleccions sindicals, el ram de la construcció encara no té una xarxa de representants elegits a totes les empreses, donat que a nombroses d'elles no s'han celebrat. La dispersió dels centres de treball, els impediments de la patronal, les limitacions del decret són factors a tenir en compte. Ara, davant el conveni, s'haurà de continuar lluitant perquè no hi hagi obra sense representació elegida. Cal aconseguir que els companys de les obres, zones, pobles i comarques es reuneixin en assemblees, discuteixin la plataforma i elegeixin els delegats. Això permetrà aixecar una estructura de comitès que sigui el centre de la discussió del conveni.

Les centrals sindicals han de ser les primeres interessades en impulsar aquest procés. De cara al conveni, cal extendre l'exemple d'Hospitalet, a on en una assemblea general de CC.OO. s'ha aprovat les nostres propostes de crear una comissió per entrevistar-se amb les altres centrals per trobar una serie d'acords davant el proper conveni.

Però aquesta unitat d'acció, en aquests moments, també ha de donar-se davant de lluites com la de construccions Padrós. En aquesta empresa, el combat que estan portant els companys perque es reconeguin els delegats elegits i aconseguir un seguit de reivindicacions no pot ser oblidada. Sobretot quan la fermesa dels de Padrós ha aconseguit ja certs resultats positius, com l'acceptació verbal de gran part de l'estatut del delegat proposat pel comité d'empresa i la prioritat de continuar treballant en altres obres quan s'acabi la feina.

El camí d'aquests companys està sent molt dur. Després de les eleccions varen iniciar el baix rendiment, la celebració d'assemblees, una marxa per totes les obres de Barcelona amb concentració davant les oficines, fins aconseguir que la patronal accedís a entrevistar-se amb el comitè d'empresa. Les negociacions acaben de començar. Als de Padrós no li pot mancar la solidaritat dels seus companys de la construcció. ■

JOSE Mª RODRIGUEZ CASTRO
(Secretari de CC.OO. de la Construcció d'Hospitalet).

Padrós: un assaig pel conveni.

Reunió de la Permanent de la CONC

CAP AL CONGRÉS DE CC.OO. DE CATALUNYA

El dissabte dia 18 tingué lloc una important reunió de la Permanent de la CONC. Important per que va ser la primera valoració colectiva de la marxa de les eleccions sindicals a Catalunya i també important per ser la que ha convocat el Primer Congrés de la Confederació Sindical de la CONC.

Pel que respecta al funcionament d'aquesta Permanent cal destacar en primer lloc la manca de bastantes delegacions de comarques de Catalunya i en segon lloc la poca presparació dels temes de discussió per part de les unions comarcals i locals així com de les Federacions de Ram, agreujat en aquest cas per no haver estat enviat cap informe previ per part del Secretariat de la CONC sobre el temari de la reunió. Si volem que el sindicat de CC.OO. sigui realment democràtic, a més a més de respectar les opinions dels afiliats cal que es garanteixi la discussió sindical a tots els órgans.

UN BALANÇ PROVISIONAL DE LES ELECCIONS SINDICALS

"És incuestionable que les CC.OO. de Catalunya, segons les dades provisionals, estem guanyant les eleccions sindicals". Així començà l'informe sobre les eleccions sindicals el Secretari General de Catalunya J.L. López Bulla. Es cert que fins el moment, els delegats pertanents al sindicat de CC.OO. són majoria amb respecte als de les altres centrals. Però la preocupació i les intervencions de la majoria dels membres de la Permanent no van anar en el sentit de recrear-se en la "victòria" sinó en el de la valoració del sentit del vot a CC.OO., que es va caracteritzar, en general, com un vot de classe i de lluita, en definitiva d'esperança de resoldre l'empitjorament de les condicions de vida de la classe treballadora amb la mobilització.

En concret, la acció general decidida per la Permanent, que amb caracter unitari i contra l'atur, la crisi i pels drets sindicals i polítics dels treballadors, es tenia previst de realitzar a mitjans del mes de Març. Es va dir que per concretar-la s'està a la espera de la possibilitat de que sigui a nivell de tot l'estat espanyol i del possible acord amb altres centrals sindicals. Sobre aquest punt vàries delegacions es van mostrar en desacord sobre la proposta del Secretariat, de dos hores de vaga, caracterizant-la de insuficient i proposant l'ampliació a 24 hores.

Es van definir com a tasques inmediates la formació sindical dels delegats sortits d'aquestes eleccions i, sobre tot, la necessitat de la seva coordinació a tots els nivells, rams, localitats i comarques, primer a nivell de cada central sindical i després de forma unitària per assumir les tasques de mobilització i negociació que els propers convenis exigiran, fent veure així la necessitat urgent d'una coordinació zonal i a tots els nivells dels consells i delegats com a tals, la qual cosa els, sindicats haurien de facilitar de manera inmediata.

Les candidatures unitàries entre les Centrals de classe aconseguides a algunes empreses, la reafirmació del molts Consells i Comités Unitaris elegits anteriorment, la pràctica unitària aconseguida en general, destacant l'escàs nombre d'incidents entre les diferents centrals, son questions que també varen resaltar.

CONSIDERACIONS SOBRE EL 1er CONGRES DE LES CC.OO. DE CATALUNYA

Per fí!, per fí sembla que serà realitat el que la LCR i tants lluitadors i lluitadores de CC.OO. reclamàvem amb tanta insistència. La permanent de la CONC convocà el dissabte 18 de febrer el 1er Congrés de les CC.OO. de Catalunya, per a finals d'abril o principis de Maig. I aquesta convocatòria pogue aprovar-se després de superar el problema de si també s'aprovava la "Carta de apertura de Congreso" que proposava el Secretariat de la CONC, aprovació que es va decidir aplaçar per una propera Permanent. La discussió no fou merament formal ja que la "Carta" contenia propostes concretes sobre temes de Congrés, elecció de delegats, elecció de portantveus de delegació.... questions que exigeixen ser ampliamente discutides per a garantitzar un Congrés democràtic.

El primer Congrés de la Confederació Sindical de la CONC ha de ser un Congrés:

– **Democràtic**: és a dir que reculli en els seus debats i resolucions tota la rica diversitat sindical i política que avui tenen les CC.OO. i que el seu funcionament sigui un model de la llibertat d'expressió per la que han de lluitar, tant en el que es refereix a la publicació i coneixement de totes les esmenes i projectes de ressolució per part dels afiliats, com en el respecte a les minories que han d'estar representades a tots els òrgans de decissió del sindicat.

En aquest moment es tracta en concret de discutir a totes les seccions sindicals, Secretariats i Permanents de ram, d'Unió i comarca, el projecte de carta apertura de Congrés presentat pel Secretariat de la CONC perque en la propera Permanent del dia 4 d'abril arribin les opinions de la base del Sindicat.

– **Que consolidi una línia d'independència de classe**. Es tracta que el Congrés es defineixi explícitament en contra de qualsevol mena de pacte social i exigeixi la ruptura per part dels partits obrers del Pacte de la Moncloa, así como de que es reafirmi la desvinculació de nostre sindicat de esmentats acords. El programa de CC.OO. ha de recollir totes i cada una de les respostes necessaries a la situació d'opressió i explotació específica que sofreisen sectors tan importants de la classe obrera com són la dona treballadora, els aprenents i la joventut en general.

– **Que posi les bases de la unitat sindical**. Un sindicat seriosament convençut de la necessitat i la possibilitat de la unitat sindical ha d'adequar la seva estructura i funcionament a aquesta possibilitat, ha de deixar ben clar als estatuts de les CC.OO. de Catalunya el dret a l'existència de tendències sindicals, el funcionament democràtic del Sindicat i la garantia de que les decissions importants siguin preses per tot el sindicat, la independència de qualsevol partit polític, etc...; sense tot això no serà possible mai la unitat sindical.

Les tasques dels lluitadors i lluitadores de CC.OO. estàn clares, hem d'aconseguir la participació directa del més gran nombre de gent possible a la discussió de les ponències, hem d'aconseguir en definitiva que el primer Congrés de la Confederació Sindical de la CONC sigui un exemple de democràcia sindical de línia de classe i d'unitat sindical. ■

MARIO SALAS

Una experiencia interessant, a Sabadell:

UN CENTRE DE CONTRACEPCIÓ I EDUCACIÓ SEXUAL

Durant els darrers mesos de l'any passat, les vocalies de Joves, de Dones i de Sanitat de l'Associació de Veïns "ELS TERMES" de Sabadell, varen prendre la iniciativa de crear un **centre de contracepció i educació sexual** (CCES) en el seu barri, iniciativa que pensem cal dur-la en tots els barris i poblacions. Aquest centre té un funcionament de tipus autònom, però manté una estreta relació amb la Coordinadora de Sanitat. És recolzada per la LCR i el FAGC fonamentalment.

La creació d'aquest tipus de centre, la varen veure considerant la necessitat que existeix a Sabadell, de centres a on es dongui una **informació sexual** tant per a dones com per a joves (d'ambdós sexes), i una **informació clara i sense "tabús" de dur a la pràctica una contracepció sense perills**. Aquests dos aspectes, haurien d'estar inclosos a la Seguretat Social, d'una manera lliure i gratuita; però... no és així, i fonamentalment, respon a la no existència de separació entre **sexualitat i reproducció**.

Aquesta unió imposada, aconsegueix degradar i embrotir ambdues funcions: d'una banda, **es desvirtua el acte de procració** en negar-li el seu caràcter de decisió **lliure**, i deixa d'ésser un dret (que com a tal, s'exerceix lliurement). D'altra banda, se'ns nega la **funció alliberadora** de la sexualitat, esdevenint en canvi un acte vedat, reprimit i negat en ell mateix. Més encara, en negar la finalitat de la sexualitat en ella mateixa (amb el que també es nega tota potencialitat d'afecte, tendresa i intercomunicació personal), tal cosa afavoreix i manté l'existència de relacions individualistes i de insolidaritat entre les persones.

Tot això, **beneficia les classes que controlen la societat**. Brutalment, es tracta d'un "xantatge", en els termes de: o bé renúncies a la teva pròpia sexualitat, o bé carregues amb la reproducció.

És d'aquesta manera que no ens pot estranyar el fet que sectors socials interessats en la societat d'explotadors i explotats, s'uneixin entre ells per defensar hipòcrites teories que lliguen directament la sexualitat amb la reproducció. Además, no és gens casualitat que siguin **precisament els sectors més oprimits de la societat** (dones, joves...) **i la classe treballadora**, els qui pateixin més cruelment aquesta denigrant situació.

És doncs, analitzant aquesta "panoràmica", que la C.C.E.S. es conforma, considerant la informació sexual (incloent la informació de mètodes anticonceptius) com un **dret irrenúnciable** de totes les persones, i en concret, llur posta a la pràctica com a **eina vers l'alliberament de la dona i contra l'opressió de la Joventut**.

ASPECTES DE L'ACTIVITAT DEL CCES RELACIONATS AMB LA SALUT I AMB LA LLUITA D'ALTRES SECTORS DEL BARRI

Concretant una mica amb la pràctica d'aquest Centre, pensen que hi ha una connexió molt forta **entre la seva actuació i la Salut**, en tant que, avui per avui, els mètodes anticonceptius i l'educació sexual són la millor garantia per atenuar les conseqüències de l'esgarrifador nombre d'avortaments clandestins arreu de l'Estat. Per altra banda, també atenuen la insatisfacció sexual que som sotmesos amb tot el seguici de conseqüències conflictives que això comporta. L'educació sexual, per ella mateixa, constitueix un element component del que hauria d'ésser una **desitjable educació sanitària integral**.

També creuen que cal mantenir una estreta relació entre el Centre i els distints organismes populars del barri, doncs la seva activitat afecta directament els interessos de la població especialment oprimits: joves, dones treballadores... i els enfronta directament a la classe dominant. En aquest sentit, l'organització i el control del Centre ha de correspondre a tot el barri mitjançant formes directes o bé a través d'organitzacions representatives. Però, **és una obligació de la Seguretat Social el finançament del mateix**, ja que és el barri, els diners dels seus treballadors que la mantenen.

Una altra cosa que consideren molt important és que, malgrat entenen tota l'activitat del CCES com a responsabilitat d'un Serveis de Salut que s'ocupés de forma integral de tots els aspectes relacionats amb la Salut Pública, estan en total desacord en fer d'aquesta activitat sanitària una parcel.la de la medicina tradicional, i molt menys una parcel.la de la ginecologia. Per aquesta raó, dins el Centre, el o la metge, prenen un caràcter "tècnic" i en canvi, dones, joves, psicòlogs/es, sociòlogs/es... són els que tenen el protagonisme, esforçant-se però, en adquirir uns coneixements científics que, avui per avui, només són a l'abast del metge.

FUNCIONAMENT ACTUAL DEL CCES

El projecte inicial del Centre era obrir **un consultori** (historial imprescindible, exploració, informació contracepció més adient... etc.) i **una sala de reunions** (col.loquis, xerrades, pel.lícules, discussions sobre el funcionament del centre, les relacions amb els altres moviments del barri... etc.). Per tal de llençar tot això endavant, es comptaba amb un Grup de Recolzament, composat per diverses comissions (finances, propaganda, gabinet mèdic...).

Però actualment els ha sorgit un greu inconvenient: **la manca de local**, que els ha dificultat per posar a la pràctica l'activitat total del Centre. En principi en disposaven d'un al Centre Cultural d'Els Termes, però hi ha hagut problemes tècnics i no poden. No obstant, ja han començat a dur a terme una sèrie d'activitats, com són un curset per aprendre a fer exploracions (a càrrec del Dr. G. Hernàndez) i la realització de xerrades i articles sobre el tema a diverses revistes de Sabadell. També funciona ja el Grup de Recolzament.

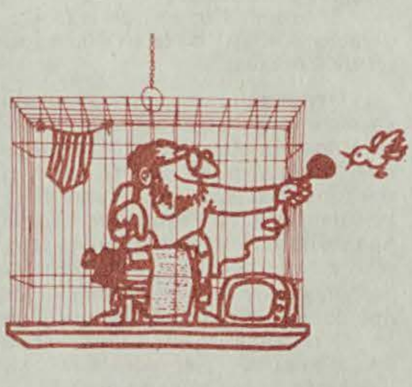
Només manca assenyalar que aquest Centre és obert a tothom, especialment als sectors més afectats per aquesta problemàtica. Esperem que molt aviat trobin un local adient.

Aquesta iniciativa de Sabadell cal veure-la com el inici d'un treball per tal de crear les bases d'un ampli moviment de centres de contracepció i educació sexual a tots els barris, a totes les poblacions, que faci possible el coneixement i el perfecte control sobre el nostre cos i que posi en mans dels barris la informació i el material tècnic necessari per evitar les conseqüències d'una procreació no planificada i una sexualitat reprimida. ■

MIMA B.F.

Un pas endavant per a superar el corporativisme

PRIMER CONGRES DE PERIODISTES CATALANS

El passat cap de setmana s'ha reunit al Palau de Congressos de Monjuit el primer Congrès de Periodistes Catalans. Entre profesionals i estudiants, van seguir els debats a prop de mil congressites. Les diverses ponències i comunicacions presentades han culminat en un manifest que fa palesa la consciència de la necessitat de la plena normalització de la informació i comunicació tant en premsa i ràdio com a la televisió, de la llengua i la cultura catalanes. Tot això amb l'objectiu d'assolir plenament les llibertats democràtiques i nacionals.

En camí cap a la plena llibertat d'expressió el manifest exigeix la supressió dels registres oficials de premsa i tècnics de radio i televissió i alhora que siguin els organismes creats pels propis treballadors els que garantitzin la profesionalitat dels informadors. En aquest sentit, durant el debat sobre la formació del professional es van rebutjar especialment les escoles privades i la sobreexplotació que avui representen les "pràctiques" proposant la supressió de la posessió del títol com a condició indispensable per a exercir la professió. A la ponència "Per a una política informativa de la Generalitat" s'aprovà la creació d'un Institut Català de la Informació que ha de ser la culminació de la coordinació dels diferents sectors professionals i el instrument per el cumpliment dels acords presos al Congrés.

El manifest al.ludit condemna la discriminació de la dona als mitjants de comunicació, tant en el contingut dels mateixos com en les condicions de treball. També demana la llibertat per Albert Boadella i Els Joglars, els de SAIDA i altres companys jutjats per les autoritats militars.

Una de les comunicacions a destacar i que el Congrés va recolzar fou la dels treballadors de la cadena de premsa del ex-Movimiento. El manifest exigeix el traspàs de l'Estat a la Generalitat d'aquests medis (diaris i emisores de ràdio) de manera que es converteixin els actuals diaris inter-comarcals de Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona en diaris públics sotmesos al control parlamentari, de les forces sindicals, els treballadors, al servei d'una informació independent.

En termes generals podem dir que el Congrés va arribar a resultats molts positius: pel que significa aplegar a profesionals de nivells i medis tant diversos en una discussió amb fites comunes, pel que representa disposar per primer cop en molts anys, d'acords que sistematitzin reivindicacions comunes i que hauran de tenir implicacions en el camí per a la formació d'un potent moviment sindical dels treballadors de la informació.

De tota manera, no tot foren flors i violes i el corporativisme de la professió aflorà moltes vegades. En va ser, entre altres, una mostra clara la comunicació presentada pels redactors "depurats" del Diari de Barcelona. Malauradament, el que ja apuntavem al nostre article sobre el Brusi, del DEMÀ de la setmana passada, sembla confirmar-se.

El debat sobre sindicació fou també extremadament pobre i això és greu si tenim en compte que es tracta d'una professió amb aclaparant majoria d'assalariats i alhora amb un baix index de sindicació.

Valguin aquestes ratlles com un primer balanç, fet amb pressa, d aquest Congrés en el que es van tocar temes de gran importància pel futur dels drets democràtics, de la llibertat nacional de Catalunya i del moviment obrer. Temes que mereixeran articles més extensos a propers números. ■

Josep Monells

AGENDA MÍTINGS LCR - JCR

DISSABTE 25 de febrer, 5 de la tarda.
MÍTING LCR-JCR A SANTA COLOMA:
Lloc: Església del Fondo (al costat de la Plaça del Rellotge).
Parlaran: Francisca Higuera (acomiadada d'Eurostil).
Maria Lluisa Cela (Cté. Local LCR).
José Manuel Rodríguez (Cté. Nacional JCR).
Juan Zuriarráin (Cté. Nacional LCR).

DISSABTE 25 de febrer, 6,30 del vespre.
MÍTING LCR-JCR AL VERDUM:
Lloc: Carrer Viladrosa, 100.
Parlaran: Dolores Jiménez Ruiz (Cte. Zona Norte LCR).
José Borrás (Cté. Nacional LCR).
Francesc Martí (JCR).

DISSABTE 4 de març, 7,30 del vespre.
MÍTING LCR-JCR A TARRAGONA:
Lloc: Auditorium de Radio Tarragona.
Parlaran: Joaquim Berenguer (Cté. Local LCR).
Rosa Maria Mach (Cté. Nacional JCR).
Pau Pons (Cté. Nacional LCR).

- **PER UNA CONSTITUCIÓ QUE RECONEGUI TOTES LES LLIBERTATS.**
- **ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA.**
- **ELECCIONS MUNICIPALS LLIURES I ARA MATEIX.**